

Bet. o. Lovf. om Forandr. af Grundlovens § 32.

blevne forelagte baade i Sverige og Holland. At Indførelsen af denne Valgmaade derhos ikke er begrænset til Forfatninger, der hjemle lige Valgret, viser foruden andre f. Eks. den belgiske Forfatning. Derefter har enhver Vælger først een Stemme, men de Vælgere, der betale en vis Skat eller oppebære en vis Indtægt, have en Tillægsstemme, og de, der møde med Attest for at have erhvervet en vis højere Dannelse eller beklædte visse offentlige Stillinger, faa endog to Tillægsstemmer, saa at de enkelte Vælgere efter Omstændighederne kunne afgive en, to eller tre Stemmer. Men denne visse Vælgerklassers dobbelte og tredobbelte Valgret har dog ikke hindret Belgien i at indføre Forholdstalsvalg baade til Senatet og til Deputeretkamret; og Mindretallet skønner da heller ikke rettere, end at Tilværelsen af en privilegeret Valgret til Landstinget lige saa lidt hos os burde være til Hinder for at indføre Forholdstalsvalg til Folketinget, saa vist som den almindelige og lige Valgret til dette Ting derigennem i ulige højere Grad vil blive til en Sandhed, end Tilfældet er nu, hvor vel alle kunne stemme, men kun de relative Flertal i Folketingskredsene kunne vælge.

I Henhold til foranstaaende Bemærkninger og i Tilslutning til vor tidligere afgivne Betænkning stille vi da nedenstaaende Ændringsforslag, der ganske falder indenfor den ved Lovforslagets Titel dragne Ramme, saaledes som det ogsaa fra først af er hævdet under Forhandlingerne i Folketinget, jfr. Folketingstidende 1904—05 Sp. 4772, og i Landstinget, jfr. Landstingstidende 1905—06 Sp. 536.

Et andet Mindretal (Buhl, Dalsgaard, J. L. Hansen, Madsen-Mygdal og H. J. Nielsen):
indstiller Lovforslaget til *uforandret Vedtagelse*.

Et tredje Mindretal (Hey og Rottbøl) fastholder sit Standpunkt fra forrige Aar. Mindretallet maa hævde, at Landstinget

ikke bør vedtage en Grundlovsændring og derved muligvis sin egen Opløsning, saalænge det ikke har Klarhed over Ministeriets Stilling til Opløsningens Rækkevidde; vi agte derfor at stemme imod det foreliggende Forslag.

Et fjerde Mindretal (Harald Jensen) henholder sig til sine Udtalelser ved Lovforslagets 1ste Behandling. De gik ud paa, at saaledes som Forholdene have udviklet sig, kan Spørgsmaalet kun løses ved Opfyldelsen af Grundlovens § 32, der fastsætter, at „Antallet af Folketingets Medlemmer skal omtrent være efter Forholdet af et Medlem til 16,000 Indvaanere“.

De Besværinger, der have rejst sig imod den nuværende Valgkredsordning, have alle været begrundede ved den *ulige og uretfærdige Fordeling af Repræsentationsretten*. Det, der med Styrke er blevet forlangt, er en Valgkredsordning uden de store Uligheder som den nuværende, der stiller den stadig stærkt voksende Bybefolkning mere og mere uretfærdigt for hvert Aar, der gaar. Man tør derfor gaa ud fra, at Gennemførelsen af en Valgkredsordning, der, samtidig med at tage tilbørligt Hensyn til Grundlovens ovenfor citerede Bestemmelse, *fortrinsvis og gennemgribende* tog Sigte paa at *gøre Kredse lige store*, vistnok fuldt ud vilde tilfredsstille Befolkningen i en længere Aarrække.

Med Danmarks nuværende Befolkning vil 1 Folketingsmand for hver 16,000 Indbyggere give 162 Folketingsmænd, for hver 17,000 153, for hver 18,000 144, for hver 19,000 137 og for hver 20,000 130.

Bibeholder man Amtsinddelingen — hvad der af mange Grunde vil være heldigt, saaledes ogsaa af Hensyn til en eventuel Indførelse af Forholdstalsvalg, naar en Gang Grundloven i sin Helhed maa underkastes en nødvendig Revision —, viser det sig, at man, ved at lægge 16,000 til Grund, kun vil naa til et Folketingsmands-Antal, stort 152. Ifølge Folketællingen 1906 er Forholdet følgende: